

LIBRIS

We know
books

CARTEA ROMÂNEASCĂ DE POEZIE

Soarele
împotriva
omului
de zăpadă

ADELA
RACHI

Cuprins

I. NOPTI DE IARNĂ

1.	9
2.	10
3.	12
4.	14
5.	17
6.	18
7.	20
8.	21
9.	22
10.	23
11.	25
12.	26
13.	28
14.	29
15.	31
16.	33
17.	35
18.	36
19.	38
20.	40
21.	42

22.....44

23.....45

II. CĂDERI DIN CER

24.....49

25.....51

26.....53

27.....54

28.....56

29.....58

30.....60

31.....62

32.....64

33.....65

34.....67

35.....69

36.....70

37.....71

38.....72

39.....74

40.....76

41.....78

42.....80

43.....82

44.....83

45.....84

III. ORAȘE NENĂSCUTE

46.....89

47.....91

48.....92

49.....94

50.....96

51.....98

52.....100

53.....102

54.....104

55.....105

56.....107

57.....108

58.....110

59.....111

60.....114

1.

poate că m-am oprit
doar umbra mea s-a desprins
mimând libertatea omului natural
consumându-și viața naivă
fără să se rușineze de formele ei stranii
sub aspectele demodate
de foșnetul pe care-l lasă trecând
fără teama erorii
ori a vreunei abateri din drum
de vreme ce drumul e drept
spre imposibil
ne prefacem că înțelegem speculăm
pentru noi nu va mai exista fluturarea de aripi
tremurul mâinilor când se-ntâlnesc
cum spunea bătrânul Ez
ecranul rămâne deschis și în weekend
întocmim procese-verbale păpădiilor nevralgice
extragem veninul din fiecare jumătate de adevăr
lingem cuburi de zahăr

2.

nu știu dacă m-am plimbat
împreună cu norii
sau cu fumul
care urca greu din spatele unei case
am mers așa
pentru o vreme
respirând aerul rece din palme
niciun suflet pe străzi
nicio pasăre
numai copacii care păreau să-și ascundă
resturile de lumină prin trunchiuri

pășeam
și gândul era de cristal
Doamne al tău este pământul
al tău este înaltul
între a fi și a nu fi
infinita prăpastie

pășeam și norii se făceau plumburii
ca pereții unei lămpi stranii

Soarele împotriva omului de zăpadă

lumea ca la-nceput

fum

fum zeule invizibil

unde m-ai dus în pantofii mei cu talpa de lut?

3.

spune-mi ce face un cuvânt
arată-mi ochiul din care se naște
greșelile rămân în urma lui
ca benzile negre sub roțile mașinilor

un vânt puternic despică burta
cerului amorțit
aș crăpa niște lemne de foc
dintr-un butuc masiv care știe să ardă

aș înmuia lumina numai în lumină
macul numai în roșu
inima în palmă
ca o urnă

în fiecare zi soarele scrie pe ferestre
îi spunem viață. o repetăm
până iese mai bună

spune-mi ce face un cuvânt când nu e rostit
tăcerea e un alt fel de-a iubi
mai adânc ca mormintele

Soarele împotriva omului de zăpadă

sunetele și clinchetele dizolvate în aerul fin
în univers
nu prea departe

4.

aștepți răsăritul să-ți recompună liniile feței
 în 1624 Georges de La Tour (aflu din tratatul
 despre puterea muzicii de Quignard)
 vindea lacrimile Sfântului Petru pentru doar 650 de franci
 pictura în ulei se află astăzi la Muzeul de Artă
 din Cleveland
 paenitentia aeternum

vântul e un zeu orb care își caută trecutul
 în toate colțurile pământului
 stelele râd cu poftă
 se îneacă în praful lor cenușiu

de cealaltă parte a universului
Persefona își împarte timpul
între infern și paradis
legenda spune că n-ar fi fost prea întristată de compromis

fără mâini ucidem pentru hrană pentru un loc
cu vedere la apă
fără inimi umplem pământul de singurătate
fără ochi înălțăm clădiri cu turnuri semețe
și scări în spirale

bem din cupa victoriei înainte de-a ajunge la capăt
 folosim întunericul ca pansament pentru rănilor vechi
 noaptea aceasta
 mă imploră să o țin bine
 minte
 îi dau un nume de ruină
 sau mai simplu blue monday
 nu mai contează. continuăm
 unii se îndreaptă spre paturile lor mute
 alții se trezesc în zorii regretelor
 nu există o cale de mijloc

ai închis computerul ai atins în treacăt cu degetele
fotografia mamei în rama argintie
ai așteptat cu răbdarea unui surfer sfârșitul furtunii
Doamne în a cui voce ai prefera să-ți vorbesc?

într-un alt anotimp
 ne-am vândut soarelui arhiputernic
 mâine voi povesti cu tata despre dinastia merovingienilor
 mă voi preface că-l ascult
 va încerca să mă convingă
 că oamenii mărunți sunt destul de îndepărtați de frumusețe

îmi va mai spune să nu cred tot ce aud
soția meșterului nu e zidită în zid
a adormit acolo fiindcă era prea obosită